

Νύχτες που μύριζαν θάνατο ή πως από τα υλικά του ονείρου και της νύχτας να κάνετε σπουδή πάνω στον θάνατο.

Είναι νύχτα· είναι βράδυ πεισματικά και πάλι νύχτα· ένα Δεκεμβριάτικο βράδυ, το βράδυ της Μεγάλης Παρασκευής ή εκείνο το βράδυ που ήρθες. Μέσα σε μια νύχτα που επιμένει, τρυπώνει η νοημοσύνη, περιδίνεται μέσα στο άγνωστο και τις παραδοξότητες με αρχικό διάυλο την όσφρηση, κι έπειτα σταδιακά ενεργοποιούνται και οι υπόλοιπες αισθήσεις (ήχος μιας πέτρας στο νερό, καμπάνες που χτυπούν, «ξαφνικά βλέπω μπροστά μου δυο βαριές ξύλινες πόρτες», ράμφος στο σώμα, γεύση ζαχαρωτού) γνωρίζοντας πως ό,τι κι αν κάνουμε, όσο κι αν κλάψουμε, όσο μακριά κι αν φτάσουμε το κερί θα σβήσει ή κάποιος θα μας διώξει. Μόνη ελπίδα το παράλογο ή πιο σωστά το άλογο «όλα τα ανθρώπινα και τα γνωστά να μου 'ταν ξένα για λίγη ώρα». Να κάνουμε δυο βαδίσματα πίσω, λοιπόν, μήπως και ξανακατοικήσουμε εκείνο το παρθένο και φρέσκο σαν χιόνι βλέμμα για να δούμε - να δούμε πως πέφτει τ' ασπράδι του αδέσποτου ματιού μες στο πηκτό σκοτάδι.

Κι όταν τη νύχτα ο αγέρας ο χωρισμός [απ' τα εγκόσμια] απλώνει και κυματίζει*, άλλοτε μένει εντός και μεταφράζει κείμενα ξενόγλωσσα, στιγμιότυπα από το καλειδοσκόπιο της μνήμης και των αμυντάριστων ονείρων κι άλλοτε μετακομίζει στην πραγματικότητα, πηδώντας μαντρότοιχους, κλωτσώντας πετραδάκια. Αλλά δεν πάει από λεωφόρους και ανοιχτές κοιλάδες - εκεί θα περίμενες να ακούσεις να βρυχάται η Τίγρης του Μπλέικ, ο Πάνθηρας του Ρίλκε, η Αρκούδα του Χιούζ, το ρουθούνισμα του Ταύρου του Ιγνάθιο και του δολοφονημένου Λόρκα ή ο Ρινόκερος του Ιονέσκο· προτιμάει πάντα τα περιθωριακά σοκάκια και τις στενές τις πύλες, εκεί που παρελαύνει το μικρό και ταπεινό μέρος της φύσης. Μέσα από τις στριγκιές του μαύρου Γάτου του Πόε και του δισυπόστατου αθώου/ένοχου Ψύλλου του Τζον Νταν που «φουσκώνει ευτυχής από το αναμειγμένο αίμα» μπαίνει στην

ερημία, κι εκείνη μπαίνει στη ζωή του· και τότε μπορεί να δει κανείς σπουργίτια, τσαλαπετεινούς, κοκόρια – κι ακόμη μικρότερα κι επουσιώδη: σαύρες, ακρίδες – κι ακόμα πιο μικρά: τζιτζίκια, μυρμήγκια, γήινες λεπτομέρειες που μαζεύονται σε μια απόχη τσέπης, ώσπου όλα να ενωθούν περίτεχνα στο σύμπαν του Γκρέγκορ Σάμσα, σ' έναν κόσμο στο μέγεθος πολύχρωμου γλειφιτζουριού· και η προσέγγιση αυτού του κόσμου φαντάζει στα μάτια μας αδύνατη καθώς ο ίδιος «βασιλεύει εκ των πραγμάτων», και σε κάθε μας προσπάθεια να στρέψουμε πάνω του τον μεγεθυντικό φακό για να τον ανακαλύψουμε, εκείνος θα λαμπαδιάζει αυτοστιγμεί απ' τις ακτίνες του ήλιου. Και πάλι νύχτα.

Κι όλα σκοτώνονται από τις σφαίρες των κυνηγών, όλα διαλύονται απ' το χαστούκι και την αποστροφή μιας πατρικής φιγούρας, ενός συμβόλου εξουσίας, ακόμη και από τον ίδιο τον σαδισμό μας. Όλα σκοτώνονται και δεν μιλούν. Κοινό στοιχείο το πένθος ή μια αιωνίως αμετάφραστη λέξη που μόνο τα πουλιά κατέχουν – και θα την πουν στο τέλος.

Το κουδούνισμα ακούστηκε. Το παρασύνθημα** το είχαμε στη μνήμη μας για πολύ καιρό. Ο τηλεφωνικός θάλαμος θα βρίσκεται – όσο κι αν προχωρήσουμε – δυο στενά της νύχτας παρακάτω. Εάν δεν θυμηθούμε τον μαύρο αριθμό της κλήσης, θα μας θυμηθεί αυτός. Από τον δρόμο προς τον θάλαμο εξαρτάται, καθώς θα σηκώνουμε το τελευταίο τηλεφώνημα, εάν από την άλλη άκρη της γραμμής, ακούσουμε τη λέξη «κηλίδα» για το αίμα μας κι όχι ότι αφήσαμε στον κόσμο έναν ασήμαντο λεκέ.

*Στίχος από Γιώργο Σεφέρη

** Αναφορά στον γνωστό στίχο του Βύρωνα Λεοντάρη

Γιώργος Δυνέζης

